

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 15Co/81/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1114200040
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 06. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mária Hajdínová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2023:1114200040.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Márie Hajdínovej a členov senátu JUDr. Evy Mészárosovej a JUDr. Silvie Walterovej v právnej veci žalobcu: Q. X. , narodený dňa XX.X.XXXX, trvale bytom N., E. č. XXXX/XX, zastúpený JUDr. Júliusom Jánošíkom, advokátom v Bratislave, Klincová č. 35, proti žalovaným: I. Slovenská republika, v mene ktorej koná 1. Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, Bratislava, Pribinova č. 2, 2. Národná rada Slovenskej republiky, Bratislava, Nám. Alexandra Dubčeka, č. 1, II. Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, Bratislava, Pribinova č. 2, III. Národná rada Slovenskej republiky, Bratislava, Nám. Alexandra Dubčeka, č. 1, o uplatnenie práva na rovnaké zaobchádzanie a ochranu pred diskrimináciou, s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Mestského súdu Bratislava IV. (vo veci Okresného súdu Bratislava I.) zo dňa 18. februára 2022, sp.zn. 15 C 1/2014, takto

rozhodol:

I. Rozsudok Mestského súdu Bratislava IV. (vo veci Okresného súdu Bratislava I.) zo dňa 18. februára 2022, sp.zn. 15 C 1/2014, vo výrokoch II., III. p o t v r d z u j e .

II. Žalovaným v I., II. rade nárok na náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

odôvodnenie:

1. Mestský súd Bratislava IV. (vo veci Okresného súdu Bratislava I.) rozsudkom zo dňa 18.2.2022, sp.zn. 15 C 1/2014, vo výroku I. zastavil konanie vo vzťahu k žalovanému: Národná rada Slovenskej republiky; vo výroku II. žalobu zamietol, vo výroku III. zamietol návrh žalobcu na prerušenie konania; vo výroku IV. nepriznal žalovaným nárok na náhradu trov konania. Žalobca sa domáhal uloženia povinnosti žalovanému v I. rade zastúpenému Ministerstvom vnútra Slovenskej republiky napraviť protiprávny stav tak, že mu prizná nárok na valorizáciu výsluhovej dávky za rok 2012 v zmysle zákona č. 328/2002 Z.z. v znení účinnom pred prijatím zákona č. 185/2012 Z.z., zaplatí mu primerané zadostučinenie v sume 500,-- €; žalovanému v I. rade zastúpený Národnou radou Slovenskej republiky uloží povinnosť zaplatiť mu náhradu nemajetkovej ujmy v sume 500,-- €.

1.1.1. Žalobca mal za to, že Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky porušilo zásadu rovnakého zaobchádzania a zákaz diskriminácie v súvislosti s nevalorizáciou dávok výsluhového zabezpečenia žalobcu v zákonom stanovenej výške 3,05 % ku dňu 1.7.2012 v zmysle zákona č. 328/2002 Z.z. o sociálnom zabezpečení policajtov a vojakov. Diskriminácia nastala pri zostavovaní a rozdeľovaní prostriedkov z rozpočtovej kapitoly Ministerstva vnútra Slovenskej republiky spôsobom, ktorý bránil valorizácii výsluhových dávok; týmto konaním došlo k diskriminácii dávkovej, personálnej, rozpočtovej a dotačnej.

1.1.2. Žalobca mal za to, že Národná rada Slovenskej republiky sa dopustila legislatívnej diskriminácie v súvislosti s prijatím zákona č. 185/2012 Z.z., v dôsledku ktorého došlo k nerovnakému zaobchádzaniu so žalobcom. Zákonná podstata diskriminácie je daná prijatím zákona č.

185/2012 Z.z., ktorým bol novelizovaný zákon č. 328/2002 Z.z. o sociálnom zabezpečení policajtov a vojakov, a to doplnením ods. 13 do ustanovenia § 68, pričom malo ísť o diskrimináciu určitej skupiny osôb na základe postavenia, resp. príslušnosti k profesijnej skupine. Porovnaním právneho stavu pred prijatím zákona č. 185/2012 Z.z. (do 29.6.2012), t.j. ustanovenia § 82 zákona č. 461/2003 Z.z. a ustanovenia § 68 zákona č. 328/2002 Z.z., sa dôchodky (výsluhové, starobné) zvyšovali o rovnaké percento na základe rovnakých faktorov. Rozhodujúci diskriminačný prvok vniesol zákon č. 185/2012 Z.z. k zákonu č. 580/2004 Z.z. tak, že do ustanovenia § 68 zákona č. 328/2002 Z.z. bol doplnený ods. 13, podľa ktorého sa dávky výsluhového zabezpečenia zvyšovali podľa odsekov 1 až 7 v tom kalendárnom roku, v ktorom sa funkčné platy príslušníkov Policajného zboru, Zboru väzenskej a justičnej stráže, Slovenskej informačnej služby a Národného bezpečnostného úradu, ako aj stupnica platových taríf príslušníkov Hasičského a záchranného zboru, funkčné platy colníkov alebo hodnostné platy profesionálnych vojakov, zvyšovali na základe zákona o štátnom rozpočte viac ako o 0 %. Pokiaľ sa funkčné platy, stupnica platových taríf alebo hodnostné platy v príslušnom kalendárnom roku, zvýšili len u niektorých subjektov podľa predchádzajúcej vety, potom sa dávky výsluhového zabezpečenia podľa odsekov 1 až 7 zvýšili iba poberateľom, ktorí ukončili posledný služobný pomer v zbere, štátnom orgáne alebo ozbrojených silách, v ktorom sa uvedené platové náležitosti zvyšovali, a pozostalým po nich. Tým, podľa žalobcu, došlo k situácii, že výsluhoví dôchodcovia boli diskriminovaní voči starobným dôchodcom v dátume valorizácie, keďže sa výsluhovým dôchodcom valorizoval výsluhový dôchodok o 6 mesiacov neskôr; teda že výsluhoví dôchodcovia boli diskriminovaní voči starobným dôchodcom, pretože valorizácia ich dôchodkov bola podmienená zvyšovaním funkčných plátov zákonom o štátnom rozpočte.

1.1.3. Žalovaný v I. rade zastúpený Ministerstvom vnútra Slovenskej republiky teda porušil zásadu rovnakého zaobchádzania a zákazu diskriminácie v súvislosti s nevydaním rozhodnutia o valorizácii, resp. nevalorizáciou dávok výsluhového zabezpečenia žalobcu v zákonom stanovenej výške 3,05 % ku dňu 1.7.2012 v zmysle zákona č. 328/2002 Z.z. Žalovaný v I. rade zastúpený Národnou radou Slovenskej republiky sa dopustil legislatívnej diskriminácie, pretože poberatelia výsluhových dávok boli diskriminovaní postupom zákonodarcu pri prijímaní a prijatí zákona č. 185/2012 Z.z. Zákonodarca potupoval účelovo, keď pri zásahu do základných ľudských práv poberateľov výsluhových dávok zvolil metodiku, ktorou znemožnil akúkoľvek participáciu, kontrolu, či spoluúčasť poberateľov výsluhových dávok, ich zástupcov, Vojenského úradu sociálneho zabezpečenia, Ministerstva obrany Slovenskej republiky, Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, Vlády Slovenskej republiky, na tvorbe zákonnej normy zásadného významu. Zákon č. 185/2012 Z.z. bol uverejnený v Zbierke zákonov Slovenskej republiky dňa 29.6.2012 a účinnosť v čl. IV. bola určená na deň 30.6.2012. Zákon tak nenadobudol účinnosť 15. dňom po jeho vyhlásení v Zbierke zákonov a v dotknutej časti ani neskorším dátumom. Mal za to, že pri prijímaní zákona č. 185/2012 Z.z. nebol prezentovaný, ani preukázaný, naliehavý všeobecný záujem.

1.1.4. Podaním doručeným súdu dňa 27.4.2016 žalobca navrhol konanie prerušiť v zmysle ustanovenia § 109 ods. 1 písm. c/ O.s.p. za účelom požiadania Súdneho dvora Európskych spoločností o rozhodnutie o predbežnej otázke súladu ustanovenia § 68 ods. 13 zákona č. 328/2002 Z.z. o sociálnom zabezpečení policajtov a vojakov v znení zákona č. 185/2012 Z.z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 580/2004 Z.z., s čl. 2 Zmluvy o založení Európskej únie podľa čl. 267 Zmluvy o fungovaní Európskej únie. Podľa žalobcu žalovaný prehliada skutočnosť, že podstata zabezpečenia v zmysle zákona č. 461/2003 Z.z. a zákona č. 328/2002 Z.z. spočíva na rovnakom základe, ktorým je poskytnutie dávky osobám, ktoré po určitú dobu vykonávali zákonom určené činnosti. Mal za to, že len z dôvodu spolupatričnosti k určitej skupine bolo rozhodnuté, že u týchto osôb dôjde k zvyšovaniu dávok za iných, nevýhodnejších pravidiel ako u inej skupiny osôb. Podľa jeho názoru je diskriminácia prítomná vždy za situácie, kedy je voči určitým subjektom postupované za rozličných podmienok, a to napriek zhodným objektívnym okolnostiam. Vzhľadom na uvedené mal žalobca za to, že konaním žalovaného došlo vo vzťahu k zákonu č. 185/2012 Z.z. k porušeniu čl. 2 Zmluvy o založení Európskej únie, taktiež k porušeniu zásady právneho štátu, základných ľudských práv žalobcu - práva na primerané hmotné zabezpečenie v starobe, a k diskriminácii žalobcu oproti iným poberateľom dávok sociálneho zabezpečenia. Stanovenie podmienky zvyšovania dávok výsluhového zabezpečenia len v tom roku, v ktorom sa funkčné platy príslušníkov Policajného zboru, Zboru väzenskej a justičnej stráže, Slovenskej informačnej služby, Národného bezpečnostného úradu, stupnica platových taríf príslušníkov Hasičského a záchranného zboru, Horskej záchrannej služby, funkčné platy colníkov alebo hodnostné platy profesionálnych vojakov, zvyšujú na základe zákona o štátnom rozpočte viac ako 0 %, nie je v súlade s čl. 25 Všeobecnej deklarácie ľudských práv, ani čl. 2 Zmluvy o založení Európskej únie.

1.2. Právne súd prvej inštancie dôvodil ustanovením § 2 ods. 1, ods. 3, § 2a ods. 1, ods. 2, ods. 3, § 6 ods. 1, § 9 ods. 1, ods. 2, ods. 3, § 11 ods. 2 zákona č. 365/2004 Z.z. o rovnakom zaobchádzaní v niektorých oblastiach a o ochrane pred diskrimináciou a o zmene a doplnení niektorých zákonov (antidiskriminačný zákon) v znení účinnom v čase účinnosti zákona č. 185/2012 Z.z., § 68 ods. 1, § 81 ods. 3 písm. a/, b/ zákona č. 328/2002 Z.z. o sociálnom zabezpečení policajtov a vojakov, § 68 ods. 1 zákona č. 328/2002 Z.z. v znení účinnom do 29.6.2012, čl. IV zákona č. 185/2012 Z.z., § 61, § 62, § 161 ods. 1, § 162 ods. 1 písm. c/, ods. 3 C.s.p.

1.3.1. K procesným náležitostiam žaloby súd prvej inštancie dôvodil tým, že žaloba smerovala proti štátu a ako orgány konajúce v mene štátu žalobca označil Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky a Národnú radu Slovenskej republiky; tiež proti Ministerstvu vnútra Slovenskej republiky a proti Národnej rade Slovenskej republiky. Štát (Slovenská republika) nemôže tvoriť sám so sebou spoločenstvo účastníkov, a preto nie je možné štát označiť ako stranu sporu viackrát, a tak súd sám označil žalovaných spôsobom uvedeným v úvodnej časti rozsudku. Mal za to, že Národná rada Slovenskej republiky nemá procesnú subjektivitu, nemá spôsobilosť na práva a povinnosti, a tak nemôže byť stranou sporu. Z týchto dôvodov vo vzťahu k Národnej rade Slovenskej republiky konanie zastavil. Nedostatok procesnej subjektivity totiž predstavuje neodstrániteľný nedostatok podmienky konania odôvodňujúci len zastavenie konania (§ 62, § 161 ods. 1 a 2 C.s.p.). Národná rada Slovenskej republiky je jediným ústavodarným a zákonodarným orgánom Slovenskej republiky podľa čl. 72 Ústavy Slovenskej republiky. Jej pôsobnosť je zakotvená v čl. 86 Ústavy Slovenskej republiky. Z čl. 72 Ústavy Slovenskej republiky, z § 2, § 143 ods. 1 a 2 zákona č. 350/1996 Z. z. o rokovacom poriadku Národnej rady Slovenskej republiky možno vyvodit', že Kancelária národnej rady ako štátna rozpočtová organizácia má právnu subjektivitu, keďže okrem iného plní odborné, organizačné a technické úlohy spojené so zabezpečovaním činnosti národnej rady, jej výborov, osobitných kontrolných výborov a komisií vrátane parlamentnej dokumentácie a tlačovej služby, plní aj úlohy, ktoré pre ňu vyplývajú z iných právnych predpisov, najmä o správe a ochrane majetku štátu. Naopak Národná rada Slovenskej republiky je jediným ústavodarným a zákonodarným orgánom Slovenskej republiky, ktorý vykonáva pôsobnosť podľa Ústavy Slovenskej republiky v zákonodarnej a kontrolnej činnosti, v oblasti zahraničných vzťahov a v zriaďovaní vlastných a iných orgánov; v tejto súvislosti súd zdôraznil uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 13.12.2017, sp.zn. 5 Sži 3/2016.

1.3.2. Domáhať sa ochrany na všeobecnom súde je oprávnená každá fyzická osoba a v zákonom ustanovených prípadoch i právnická osoba, ktorá sa domnieva, že v minulosti bola, či stále je, dotknutá na svojich právach, právom chránených záujmoch či slobodách špecifikovaných v Ústave Slovenskej republiky, v medzinárodných zmluvách, v dohovoroch garantujúcich jednotlivé čiastkové práva, v dôsledku nedodržania zásady rovnakého zaobchádzania. Ustanovenie § 9 antidiskriminačného zákona možno aplikovať a vykladať len v súlade s ústavou a medzinárodnými zmluvami, ktoré majú prednosť pred použitím tohto ustanovenia. Súd je preto povinný pri rozhodovaní o porušení zásady rovnakého zaobchádzania vykladať a aplikovať ustanovenie § 9 antidiskriminačného zákona v súlade s ústavou a medzinárodnými dohovormi (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 22.2.2012, sp. zn. 5 Cdo 257/2010). V predmetnej právnej veci podľa žalobcu diskriminácia spočíva v zmene zákona č. 328/2002 Z.z. s účinnosťou od 30.6.2012, na základe ktorej došlo k zmene v spôsobe výpočtu valorizácie výsluhových dôchodkov. Z vykonaného dokazovania (rozhodnutie Generálneho riaditeľstva Zboru väzenskej a justičnej stráže, Útvar sociálneho zabezpečenia zo dňa 21.1.2008, č. GR ZVJS-14190/33-08; rozhodnutie Generálneho riaditeľstva Zboru väzenskej a justičnej stráže, Útvar sociálneho zabezpečenia) vyplýva, že žalobca bol v služobnom pomere príslušníka Zboru väzenskej a justičnej stráže do 31.12.2007, kedy jeho služobný pomer skončil, následne bol poberateľom dávky výsluhového zabezpečenia. Žalobca v priebehu konania namietal diskrimináciu dávkovú, personálnu, rozpočtovú a dotačnú vo vzťahu k Ministerstvu vnútra Slovenskej republiky a diskrimináciu legislatívnu vo vzťahu k Národnej rade Slovenskej republiky; neskôr že došlo aj k porušeniu Ústavy Slovenskej republiky, princípu právneho štátu a práva na primerané hmotné zabezpečenie v starobe. S poukazom na zákon č. 328/2002 Z.z. v znení účinnom do 29.6.2012, na zákon č. 185/2012 Z.z., ktorým bol s účinnosťou od 30.6.2012 zmenený zákon č. 328/2002 Z.z., a na stav po 1.5.2013, žalobca tvrdil, že zo strany žalovaných došlo k jeho diskriminácii, k nerovnakému zaobchádzaniu z dôvodu iného postavenia, keď v roku 2012 v dôsledku prijatia zákona č. 185/2012 Z.z., konkrétne doplnením ods. 13 do ustanovenia § 68, bol ako výsluhový dôchodca diskriminovaný voči starobným dôchodcom, pretože sa dôchodok výsluhových dôchodcov nevalorizoval rovnakým spôsobom, ako tomu bolo u starobných dôchodcov; že na základe predmetnej zmeny sa zvyšovali dávky výsluhového zabezpečenia len v tom kalendárnom roku, v ktorom sa funkčné platy príslušníkov Policajného zboru, Zboru väzenskej a justičnej stráže, Slovenskej informačnej

služby a Národného bezpečnostného úradu, ako aj stupnica platových taríf príslušníkov Hasičského a záchranného zboru, funkčné platy colníkov alebo hodnotné platy profesionálnych vojakov, zvyšovali na základe zákona o štátnom rozpočte viac ako o 0 %, čo do účinnosti zákona č. 185/2012 Z.z. neplatilo. Podľa žalobcu diskriminácia výsluhových dôchodcov voči starobným dôchodcom je v dátume valorizácie, keďže sa výsluhovým dôchodcom valorizoval výsluhový dôchodok o 6 mesiacov neskôr, ako aj v podmienovaní zvyšovania funkčných platov zákonom o štátnom rozpočte. Nadväzne na uvádzané právne predpisy súd zistil, že tvrdenia žalobcu ohľadom zmeny právnej úpravy týkajúcej sa valorizácie dôchodkov výsluhových dôchodcov sú správne, keďže kým do 29.6.2012 boli dôchodky výsluhových dôchodcov a starobných dôchodcov rovnakým spôsobom valorizované, od 30.6.2012 do 30.4.2013 došlo k zmene spôsobu výpočtu valorizácie u výsluhových dôchodcov, a to podmienením zvýšenia ich dôchodku zvýšením funkčných platov príslušníkov Zboru väzenskej a justičnej stráže (a ďalších) na základe zákona o štátnom rozpočte o viac ako o 0 %; táto skutočnosť medzi stranami sporu ani nebola sporná. Žalovaní namietali pasívnu vecnú legitimitáciu žalovaného v I. rade, právomoc všeobecných súdov konať o súlade právnych predpisov rovnakej právnej sily, ďalej neunesenie bremena tvrdenia a dôkazné bremeno zo strany žalobcu ohľadom existencie nerovnakého zaobchádzania, a to z dôvodu nemožnosti porovnania systému sociálneho zabezpečenia starobných dôchodkov a výsluhových dôchodkov. V neposlednom rade sporovali aj tzv. komparátor, ktorý si žalobca zvolil za účelom preukázania, že sa s ním zaobchádzalo menej priaznivo ako s osobou (skupinou osôb) v rovnakom postavení.

1.3.3. Súd skúmal pasívnu vecnú legitimitáciu žalovaného v I. rade (Slovenská republika). Dôvodil, že právny zástupca žalobcu, vystupujúc v obdobných konaniach ako právny zástupca žalobcov, musel vedieť, že na strane žalovaného subjekt označený ako žalovaný v I. rade, teda štát zastúpený Ministerstvom vnútra Slovenskej republiky a Národnou radou Slovenskej republiky, nie je pasívne vecne legitimovaným v tomto spore. Na konanie vo veciach výsluhových dôchodkov policajtov, aj príslušníkov Zboru väzenskej a justičnej stráže, totiž nie je oprávnená a povinná Slovenská republika, ale útvar sociálneho zabezpečenia ministerstva, t.j. Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky (žalovaný v II. rade), ktorý s poukazom na ustanovenie § 81 ods. 3 písm. a/ zákona č. 328/2002 Z.z. priznáva, zvyšuje, znižuje, vypláca, zastavuje a odníma dávky výsluhového zabezpečenia. Rovnako sa súd stotožnil aj s argumentáciou žalovaného v I. rade zastúpený Národnou radou Slovenskej republiky, že činnosť zákonodarného zboru spočívajúca v prijatí právneho predpisu nemôže byť posudzovaná podľa antidiskriminačného zákona, pretože legislatívny proces a jeho výsledok, teda prijatie právnej normy, nemôže naplniť znaky diskriminácie, pričom právny predpis môže byť posudzovaný len z hľadiska jeho súladu s Ústavou Slovenskej republiky. Z tohto dôvodu súd prvej inštancie žalobu vo vzťahu k žalovanému v I. rade zamietol.

1.3.4. Za nedôvodnú považoval súd prvej inštancie žalobu v časti týkajúcej sa rozporu so zásadou rovnakého zaobchádzania pri spôsobe výpočtu dávok výsluhového a starobného dôchodku a ako takú rovnako zamietol. Zo zákona č. 328/2002 Z.z. v znení zmeny uskutočnenej zákonom č. 185/2012 Z.z. je zrejmé, že u žalobcu ako výsluhového dôchodcu nedošlo k zániku nároku na výsluhový dôchodok, ani k jeho zníženiu, dokonca ani k zastaveniu jeho valorizácie. Uvedenou zmenou účinnou od 30.6.2012 došlo len k zmene spôsobu výpočtu valorizácie. Podľa právnej úpravy platnej a účinnej do 29.6.2012 sa výsluhové dôchodky policajtov a vojakov zvyšovali (valorizovali) o 3,05 % ročne, od 30.6.2012 došlo k tej zmene, že výsluhové dôchodky sa zvyšovali v prípade, ak došlo v kalendárnom roku v ozbrojených zložkách k platovej valorizácii. Keďže v roku 2012 k takému zvýšeniu funkčných platov príslušníkov Zboru väzenskej a justičnej stráže nedošlo, potom nedošlo ani k valorizácii výsluhových dôchodkov. K opätovnej zmene zákona č. 328/2002 Z.z. došlo s účinnosťou od 1.5.2013, a aj k opätovnej zmene v spôsobe výpočtu valorizácie výsluhových dôchodkov, ktorá bola pre výsluhových dôchodcov priaznivejšia. Vyššie uvedená zmena zákona spočívajúca len v zmene spôsobu výpočtu valorizácie však nespôsobuje diskrimináciu, nepovažuje sa za diskriminačné konanie, pretože sa rovnako týkala všetkých výsluhových dôchodcov. Vzhľadom na uvedené sa žalovaný v II. rade nemohol dopustiť vo vzťahu k žalobcovi žiadnej diskriminácie pri ne/valorizácii výsluhových dôchodkov, pretože postupoval v zmysle vtedy platného a účinného zákona č. 328/2002 Z.z. Žalobca za osobu v porovnateľnej situácii, ktorá mala byť vo vzťahu k nemu zvýhodnená, označil starobných dôchodcov, čo ale správne nebolo. Súd sa opätovne stotožnil s argumentáciou žalovaných, podľa ktorej je nepriaznivé zaobchádzanie pri určovaní diskriminácie relevantné len v prípade, ak zaobchádzanie je nepriaznivé v porovnaní s niekým iným nachádzajúcim sa v obdobnej situácii ako žalobca. V obdobnej situácii vo vzťahu k žalobcovi ako poberateľovi výsluhového dôchodku by bol iný poberateľ výsluhového dôchodku, napríklad príslušník Zboru väzenskej a justičnej stráže, ktorým bol aj žalobca. Žalobca si za komparátora zvolil starobných dôchodcov, ktorým oproti výsluhovým

dôchodcom zostal zachovaný spôsob výpočtu valorizácie dôchodku aj po nadobudnutí účinnosti zákona č. 185/2012 Z.z. V tejto súvislosti súd prvej inštancie dôvodil, že práva a zákonné nároky poistencov vo všeobecnom systéme sociálneho poistenia upravuje zákon č. 461/2003 Z.z., kým práva a zákonné nároky v osobitnom systéme sociálneho zabezpečenia policajtov a vojakov upravuje zákon č. 328/2002 Z.z. Ide teda o dve odlišné skupiny osôb, keď výsluhový dôchodok nie je dávka totožná so starobným dôchodkom, uvedené dávky nepokrývajú tú istú sociálnu udalosť a ani spôsob určenia ich sumy nie je totožný.

1.3.5. Súd prvej inštancie uzavrel, že nebola daná pasívna vecná legitímácia žalovaného v I. rade, že žalobca nepreukázal, že by došlo ku konaniu v rozpore so zásadou rovnakého zaobchádzania pri spôsobe výpočtu dávok výsluhového a starobného dôchodku, keď nepreukázal nepriaznivé zaobchádzanie s niekým iným v obdobnej situácii ako žalobca. Podľa rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo dňa 22.6.2017, sp.zn. 9 Co 327/2015, týkajúci sa obdobnej právnej veci, „sa žalovaný nemohol dopustiť akejkolvek diskriminácie žalobcu pri valorizácii, resp. nevalorizácii, dávok výsluhového zabezpečenia, keďže pri tomto postupe vychádzal zo znenia zákona č. 328/2002 Z.z. V prípade starobných dôchodcov a výsluhových dôchodcov ide o dve odlišné skupiny osôb, pričom v rámci jednotlivej skupiny sa za rovnakých podmienok, resp. obdobných podmienok, s týmito osobami zaobchádza rovnako, pričom nie je dôvod pripodobňovať podmienky medzi týmito dvoma skupinami navzájom. Porovnávať zvyšovanie dávok z dvoch rozdielnych systémoch nie je dôvodné (viď rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 7Sžso/75/2012 zo dňa 31.07.2012).“ Bez povšimnutia nemôže zostať ani uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 2.10.2019, sp.zn. II. ÚS 269/2019, ktorým bola sťažnosť sťažovateľa zastúpeného advokátom JUDr. Júliusom Jánošíkom vo veci namietaného porušenia čl. 12 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky, základných práv podľa čl. 39 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 14 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a tiež práv podľa čl. 14 ods. 1 a čl. 26 Medzinárodného paktu o občianskych a politických právach, rozsudkom Krajského súdu v Bratislave zo dňa 22.6.2017, sp.zn. 9 Co 327/2015, tiež uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 13.3.2019, sp.zn. 7 Cdo 104/2018, odmietnutá ako zjavne neopodstatnená. Z uvedeného vyplýva, že ústavný súd v skutkovo a právne obdobnej veci odmietol ústavnú sťažnosť, keď nevezhliadol porušenie základných práv sťažovateľa podľa Ústavy Slovenskej republiky pri rozhodnutí súdov o zamietnutí žaloby o ochranu pred diskrimináciou, ktorá mala spočívať v nerovnakom zaobchádzaní s poberateľmi výsluhového a starobného dôchodku pri valorizácii ich dôchodku v zmysle zákona č. 185/2012 Z.z. Ústavný súd Slovenskej republiky vyslovil „totiž už Okresný súd Bratislava I vo veci sp. zn. 19C/1/2014 z 07.04.2015 dal jasnú, zrozumiteľnú a vyčerpávajúcu odpoveď na všetky skutkovo, ako aj právne relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, keď v prvom rade s odvolaním sa na § 81 ods. 3 písm. a) zákona o sociálnom zabezpečení, v zmysle ktorého dávky výsluhového zabezpečenia priznáva, zvyšuje, znižuje, vypláca, zastavuje a odníma policajtovi útvar sociálneho zabezpečenia, ustálil, že na (správne) konanie (v zmysle § 83 a nasl. zákona o sociálnom zabezpečení, pozn.) vo veciach týchto dávok je oprávnený útvar sociálneho zabezpečenia, a nie priamo Slovenská republika (žalovaná). Okrem toho okresný súd zároveň s poukazom na § 68 ods. 13 zákona o sociálnom zabezpečení v znení účinnom od 30. júna 2012 dospel k názoru, že zmenou právnej úpravy valorizácie dávky výsluhového zabezpečenia (výsluhového dôchodku) došlo iba k zmene spôsobu jeho valorizácie a takáto zmena týkajúca sa rovnako všetkých bývalých príslušníkov Policajného zboru nemôže byť považovaná za diskriminačnú. V danej súvislosti okresný súd zároveň dodal, že výsledok rokovania o návrhoch zákonov Národnej rady Slovenskej republiky ako zákonodarného orgánu, t. j. prijatie zmeny zákona, nemôže napĺňať znaky diskriminácie v zmysle zákona č. 365/2004 Z.z. o rovnakom zaobchádzaní v niektorých oblastiach a o ochrane pred diskrimináciou a o zmene a doplnení niektorých zákonov (antidiskriminačný zákon) v znení neskorších predpisov. Totiž zákon (prípadne jeho zmena) môže byť podrobený iba ústavnému prieskumu podľa čl. 125 ods. 1 písm. a) ústavy o súlade zákonov s ústavou (vrátane čl. 12 ods. 2 ústavy o zákaze diskriminácie) a kým o zákone ústavný súd v konaní o jeho súlade nevysloví jeho nesúlad, platí prezumpcia jeho ústavnosti. V právnej veci žaloby preto nie je daná ani pasívna vecná legitímácia žalovanej. Z uvedených dôvodov okresný súd žalobu zamietol. Navyše, keď sa krajský súd v plnej miere stotožnil so skutkovými a právnymi závermi okresného súdu, ústavný súd nemohol dospieť k záveru, že by odôvodnenie rozsudku krajského súdu v spojení s odôvodnením rozsudku okresného súdu nezodpovedalo požiadavkám ústavnosti z hľadiska namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu, práva na spravodlivé súdne konanie, resp. práva na spravodlivý súd.“ Ústavný súd nakoniec dal odpoveď aj na sťažovateľom namietané porušenie práva na primerané hmotné zabezpečenie v starobe, keď uviedol, že vzhľadom na to, že ústavný súd nedospel k porušeniu uvedených práv podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, čl.

6 ods. 1 dohovoru a čl. 14 ods. 1 medzinárodného paktu, je preto celkom prirodzené, že nemohlo dôjsť ani k porušeniu čl. 12 ods. 1 a 2 ústavy, základného práva podľa čl. 39 ods. 1 ústavy a čl. 14 Dohovoru.

1.3.6. Súd prvej inštancie nevyhovел návrhu žalobcu na prerušenie konania a požiadať Súdny dvor Európskej únie, aby rozhodol o predbežnej otázke súladu ustanovenia § 68 ods. 13 zákona č. 328/2002 Z.z. o sociálnom zabezpečení policajtov a vojakov v znení zákona č. 185/2012 Z.z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 580/2004 Z.z., s čl. 2 Zmluvy o založení Európskej únie podľa čl. 267 Zmluvy o fungovaní Európskej únie, keďže dospel k záveru o nedôvodnosti podanej žaloby, tiež so zdôraznením hospodárnosti konania. Uvádza ďalej, že v predmetnom spore išlo len o aplikáciu a interpretáciu vnútroštátnych právnych predpisov, nevyskytla sa preto žiadna predbežná otázka podľa medzinárodnej zmluvy, ktorú by bolo potrebné riešiť podaním žiadosti na Súdny dvor Európskej únie, a preto nedošlo ani k naplneniu predpokladov podľa § 162 ods. 1 písm. c/ C.s.p. (predtým § 109 ods. 1 písm. c/ O.s.p.).

1.3.7. Výrok o trovách konania súd odôvodnil ustanovením § 255 ods. I, § 262 ods. I C.s.p. a úspešnosťou žalovaných. Nárok na náhradu trov konania im ale nepriznal, keďže tento priznať nežiadali a zo spisu nevyplýva, žeby im trovy vznikli.

2. Proti tomuto rozsudku vo výrokoch II., III. podal včas odvolanie žalobca dôvodiac, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces; konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci; súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam; rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

2.1. Súd nesprávne právne a skutkovo posúdil otázku tzv. komparátora, keď vychádzal z nevyhnutnosti existencie totožnosti komparátora a diskriminovanej skupiny ako podmienky pre priznanie diskriminácie, ale vychádzal z nevyhnutnosti totožnosti (úplnej identity) oboch skupín, keď požadoval totožnosť výsluhového a starobného dôchodku, tú istú sociálnu udalosť, totožný spôsob určenia ich sumy. Je teda zrejmé, že súd nehľadal analógiu pri hodnotení uvedených skupín, ale hľadal ich totožnosť a nezistenie totožnosti bolo základným dôvodom zamietnutia žaloby z dôvodu nesprávnosti určeného komparátora a nemožnosti porovnania dvoch skupín, ktoré nie sú totožné. Tento záver súdu predstavuje podstatu nesprávneho právneho posúdenia veci, keď pre ochranu pred diskrimináciou nie je nevyhnutná totožnosť porovnávaných subjektov. Uvedené kritérium nie je ani dosiahnuteľné, keď u každého subjektu je identifikovateľná určitá odlišnosť v porovnaní s iným. V tejto súvislosti zdôraznil zákon č. 365/2004 Z.z. o rovnakom zaobchádzaní v niektorých oblastiach a o ochrane pred diskrimináciou a doplnení niektorých zákonov (antidiskriminačný zákon) a jeho § 2a, nálezy Ústavného súdu Slovenskej republiky č.k. PL. ÚS 17/08-238, sp.zn. PL. ÚS 21/00, č.k. PL. ÚS 6/04-67, č.k. PL. ÚS 8/04-202, rozsudok Súdneho dvora (veľká komora) zo dňa 10.5.2011 vo veci C-147/08, Jürgen Römer proti Freie und Hansestadt Hamburg. V predmetnej právnej veci bola prítomná existencia obdobnosti (porovnateľnosti) situácie, keď u oboch skupín sa jednalo o osoby, ktorým štát po uplynutí zákonom určenej doby pracovnej činnosti garantoval príjem bez potreby výkonu ďalšej pracovnej činnosti poskytnutie primeraného hmotného zabezpečenia v starobe zo strany štátu. Trvá na tom, že došlo k diskriminácii v oblasti dávkovej, personálnej, rozpočtovej a súčasne zopakoval dôvody, ktoré ho viedli k tomuto názoru a ktoré uvádzal už v žalobe. Neudržateľnosť oddelenia týchto obdobných zabezpečovacích systémov si zákonodarca uvedomil a opäť prijal právnu normu zavádzajúcu rovnaký prístup medzi oboma skupinami; v tejto súvislosti zdôraznil ustanovenie § 68 ods. I zákona č. 80/2013 Z.z., ktorým bol s účinnosťou od 1.5.2013 zmenený a doplnený zákon č. 328/2002 Z.z.

2.2. Vytýkal ďalej súdu prvej inštancie nedostatočné odôvodnenie rozsudku, a teda nebola naplnená požiadavka § 220 C.s.p. V konaní poukazoval na rozhodnú právnu úpravu, v zmysle ktorej je pre konštatáciu diskriminácie dostačujúca existencia porovnateľnosti situácie žalobcu a komparátora, ozrejmil základné prvky a dôvody, pre ktoré sa porovnateľnosť situácie v danej veci vyskytuje. Súd prvej inštancie napriek zákonným požiadavkám a stanoviskám súdnej judikatúry požadoval úplnú identitu, a síce totožnosť výsluhového a starobného dôchodku, tú istú sociálnu udalosť, totožný spôsob určenia ich sumy, ale zároveň neodôvodnil vlastný záver o nevyhnutnosti identity ani s prihliadnutím na zákonnú úpravu a existujúcu judikatúru.

2.3. Vytýkal ďalej súdu prvej inštancie, že nevyhovел jeho návrhu a neprerušil konanie a svoje rozhodnutie riadne neodôvodnil. Nedostatočným odôvodnením celého rozhodnutia porušil jeho práva na spravodlivé súdne konanie.

2.4. K súdom prvej inštancie tvrdenej absencii pasívnej vecnej legitímácie štátu, keďže štát nezabezpečuje výsluhové dôchodky, keď legislatívny proces nemôže naplniť znaky diskriminácie,

dôvodil, že súd vec nesprávne právne posúdil a svoje závery nedostatočne odôvodnil. Súd prehliadol, že služobný pomer žalobcu bol založený voči štátu a štát garantuje jeho primerané sociálne zabezpečenie v starobe, všetky prvky diskriminácie (dotačná, legislatívna, rozpočtová, a pod.) boli realizované v jeho kompetencii, zákonná definícia diskriminácie je v antidiskriminačnom zákone. Odvolaciemu súdu navrhol rozsudok súdu prvej inštancie v odvolaní napadnutých častiach zrušiť a vec mu vrátiť na opätovné prejednanie.

3. Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky (žalovaný v II. rade, aj za žalovaného v I. rade) vo svojom vyjadrení k odvolaniu žalobcu navrhlo odvolaním napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdiť. Stotožnilo sa s právnym posúdením otázky tzv. komparátora. Rozsudok považuje za riadne odôvodnený, spĺňa zákonné náležitosti odôvodnenia vyplývajúce z ustanovenia § 220 C.s.p., súd sa jasne a dostatočne vysporiadal s nárokom žalobcu, dal odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s nárokom žalobcu; v tejto súvislosti zdôraznil uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 29.7.2015, č.k. II. ÚS 449/2015-7, rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Ruiz Torija c. Španielsko z 9.12.1994, séria A, č. 303-A, s. 12, bod 29; Hiro Balani c. Španielsko z 9.12.1994, séria A, č. 303-B; Georgiadis c. Grécko z 29.5.1997; Higgins c. Francúzsko z 19.2.1998. Súd tiež dostatočne odôvodnil, prečo nevyhovel návrhu žalobcu na prerušenie konania za účelom požiadania Súdneho dvora o rozhodnutie o predbežnej otázke súladu ustanovenia § 68 ods. 13 zákona č. 328/2002 Z.z. o sociálnom zabezpečení policajtov a vojakov v znení zákona č. 185/2012 Z.z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 580/2004 Z.z. s čl. 2 Zmluvy o založení Európskej únie podľa čl. 267 Zmluvy o fungovaní Európskej únie. Opakovane poukázal na rozsudok vydaný v obdobnej právnej veci, a síce rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 27.1.2022, č.k. 9 Co 105/2021-302, ktorým potvrdil rozsudok Okresného súdu Bratislava I. zo dňa 6.7.2021, č.k. 4 C 1/2014-247.

4. Národná rada Slovenskej republiky (žalovaný v III. rade, aj za žalovaného v I. rade) vo svojom vyjadrení k odvolaniu žalobcu navrhla odvolaním napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdiť. Napadnutý rozsudok bol vydaný v súlade so zákonom, rozsudok je logicky zdôvodnený v nadväznosti na právne podstatnú argumentáciu žalobcu a žalovaných, pričom žalobca vo svojom stanovisku zo dňa 4.5.2022 neuviedol žiadne nové právne relevantné argumenty, ktoré by zásadným spôsobom vyvolali potrebu zmeny výroku rozsudku súdu. Žalobca sa neodkláňa od svojej právnej argumentačnej línie, keď za rozhodujúcu otázku považuje „otázku komparátora a existenciu porovnateľnosti/identity situácie“. Žalovaní v I., III. rade sa v konaní jasne k tejto otázke už vyjadrili, predovšetkým vo vyjadrení zo dňa 22.9.2014 k žalobe, ale aj v ďalších vyjadreniach; súhlasila a stotožnila sa s právnou argumentáciou žalovaných v I., II. rade. Žalobca neustále presadzuje svoje chápanie „diskriminačnosti právnej úpravy“ napriek existencii celého radu rozhodnutí, ktorých predmetom je riešenie tej istej právnej otázky, dokonca s tými istými stranami sporu (až na osobu žalobcu, ktorý sa menil, pričom právne zastúpenie na strane žalobcu zostáva totožné), v ktorých súdy všetkých stupňov jednoznačne odmietajú argumentáciu žalobcu a žalobu zamietajú (napr. rozsudok Okresného súdu Bratislava I. zo dňa 7.4.2014, sp.zn. 19 C 1/2014, rozsudok Krajského súdu Bratislava zo dňa 22.6.2017, sp.zn. 9 Co 327/2015, uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 13.3.2019, sp.zn. 7 Cdo 104/2018; uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 2.10.2019, sp.zn. II. ÚS 269/2019, ktorý sťažnosť žalobcu odmietol ako zjavne neopodstatnenú a vyslovil „Zmenou právnej úpravy valorizácie dávky výsluhového zabezpečenia (výsluhového dôchodku) došlo k zmene spôsobu jeho valorizácie a takáto zmena týkajúca sa rovnako všetkých bývalých príslušníkov Policajného zboru nemôže byť považovaná za diskriminačnú. Výsledok rokovania o návrhoch zákonov Národnej rady Slovenskej republiky ako zákonodarného orgánu, t.j. prijatie zmeny zákona, nemôže napĺňať znaky diskriminácie v zmysle zákona č. 365/2004 Z.z. o rovnakom zaobchádzaní v niektorých oblastiach a o ochrane pred diskrimináciou a o zmene a doplnení niektorých zákonov (antidiskriminačný zákon) v znení neskorších predpisov. Totiž zákon (prípadne jeho zmena) môže byť podrobený „iba“ ústavnému prieskumu, podľa čl. 125 ods. 1 písm. a) Ústavy Slovenskej republiky o súlade zákonov s ústavou (vrátane čl. 12 ods. 2 ústavy o zákaze diskriminácie), a kým o zákone, Ústavný súd Slovenskej republiky, v konaní o jeho súlade nevysloví jeho nesúlad, platí prezumpcia jeho ústavnosti.“

5. Žalobca vo svojom vyjadrení k vyjadreniu žalovaného v I., II. rade zdôraznil, že považuje za rozhodujúcu otázku komparátora a existencie porovnateľnosti/identity situácie. Je zrejmé, že medzi právnym názorom súdu prvej inštancie a žalovaných v I., II. rade na jednej strane a žalobcu na strane druhej je zásadný rozpor, keď súd, žalovaní v I., II. rade požadujú

identitu a totožnosť porovnávaných situácií ako podmienku pre úspešnosť podanej žaloby; žalobca argumentoval obdobnosťou subjektov a analogickosťou (porovnateľnosťou) situácie ako podmienky pre úspešnosť žaloby. Zdôraznil ustanovenie § 2a zákona č. 365/2004 Z.z., nález Ústavného súdu Slovenskej republiky č.k. PL. ÚS 17/08-238, sp.zn. PL. ÚS 21/00, rozsudok Súdneho dvora (veľká komora) zo dňa 10.5.2011 vo veci C-147/08, Jürgen Römer proti Freie und Hansestadt Hamburg. Berie na vedomie rozdielnosť právnych názorov, avšak naďalej je názoru, že pre posúdenie správnosti, resp. nesprávnosti, týchto právnych názorov je nevyhnutné zohľadniť právnu úpravu, ktorá priamo v zákonných ustanoveniach definuje ako podmienku uplatnenia nároku „porovnateľnú situáciu“, existujúcu judikatúru, ktorá argumentuje analogickosťou a podobnosťou postavenia a európska rozhodovacia prax priamo konštatuje „.... sa nevyžaduje, aby boli situácie identické.....“. Zákonná úprava a súvisiaca rozhodovacia súdna prax potvrdzuje správnosť jeho právnej argumentácie. Zotrval na dôvodoch odvolania, na odvolacom návrhu.

6. Ďalšie vyjadrenia predložené neboli.

7.1. Odvolací súd preskúmal vec súc pritom viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania [470 ods. I, ods. 2, § 379, § 380 ods. 1 Civilného sporového poriadku (zákon č. 160/2015 Z.z. účinný od 1.7.2016; C.s.p.), ktorým bol s účinnosťou od 1.7.2016 zrušený zákon č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (O.s.p.)], túto prejednal bez nariadenia pojednávania, keďže neboli splnené zákonné podmienky pre jeho nariadenie (nebolo potrebné doplniť, resp. zopakovať dokazovanie, nevyžaduje to dôležitý verejný záujem; § 385 ods. I C.s.p.) a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nemožno priznať úspech. Rozsudok verejne vyhlásil dňa 28. júna 2023; o termíne verejného vyhlásenia rozsudku boli strany sporu, právny zástupca žalobcu, upovedomené zákonným spôsobom (§ 378 ods. 1, § 219 ods. 1, ods. 3, § 385 ods. 1 C.s.p.). Rozsudok súdu prvej inštancie v odvolaní napadnutom rozsahu (vo výroku II., III., ktorými súd zamietol žalobu a návrh na prerušenie konania) potvrdil (§ 387 ods. I, ods. 2, ods. 3 C.s.p.) a keďže sa stotožňuje s dôvodmi rozsudku ako správnymi, rozsudok odvolacieho súdu už ďalšie dôvody neobsahuje. Pre úplnosť ale považuje za potrebné uviesť ešte nasledovné.

7.2. V konaní pred súdom prvej inštancie sa nevyskytla vada týkajúca sa procesných podmienok, na ktorú by musel odvolací súd prihliadať, a takú ani odvolateľ netvrdil (§ 380 ods. 2 C.s.p.).

7.3. Konanie v predmetnej právnej veci bolo začaté za účinnosti Občianskeho súdneho poriadku, avšak súd prvej inštancie konal a rozhodol už za účinnosti Civilného sporového poriadku, a tak vecnú a právnu správnosť napadnutého rozsudku, odvolanie žalobcu, posudzoval odvolací súd už podľa Civilného sporového poriadku, majúc na zreteli ustanovenie § 470 ods. 2 veta prvá C.s.p., podľa ktorého právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti zákona č. 160/2015 Z.z., zostávajú zachované. Rozhodujúcim procesným právnym predpisom v prvom rade pre posúdenie včas podaného odvolania, jeho náležitostí bol teda Civilný sporový poriadok.

8.1. Súd prvej inštancie sa veľmi podrobne zaoberal všetkými námietkami strán sporu vzťahujúce sa k veci samej. V písomnom vyhotovení rozsudku jasne, presne, kvalifikovane odpovedal, prečo žalobe, návrhu na prerušenie konania, nevyhovel. Dokazovanie vykonal v rozsahu potrebnom pre rozhodnutie vo veci samej za aktívnej účasti strán sporu (§ 185 a nasl. C.s.p.), vykonané dôkazy vyhodnotil každý jednotlivito a všetky v ich vzájomnej súvislosti, pričom prihliadal na všetko, čo vyšlo počas konania najavo (§ 191 ods. I C.s.p.), z nich vyvodil správne skutkové závery a následne vec správne právne posúdil. V písomnom vyhotovení rozsudku v nadväznosti na ustanovenie § 220 ods. 2 C.s.p. uviedol, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadrili žalovaní, aké prostriedky procesnej obrany použil, jasne a výstižne vysvetlil, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán sporu, ktoré skutočnosti považoval za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, ako vec právne posúdil. V podrobnostiach odvolací súd odkazuje na dôvody rozhodnutia obsiahnuté v napadnutom rozsudku súdu prvej inštancie a vo svojom rozsudku ich už neopakuje. V ďalšom sa odvolací súd venoval len dôvodom odvolania presahujúci rámec dôvodov uvádzaných súdom prvej inštancie. Žalobca v odvolaní neuviedol žiadne také skutočnosti, vecné a právne relevantné dôvody, ktoré by privodili pre neho priaznivé rozhodnutie.

8.2. K odvolateľom tvrdenému nedostatočnému odôvodneniu napadnutého rozsudku odvolací súd ešte dôvodí, že povinnosťou všeobecného súdu je uviesť v rozhodnutí dostatočné a relevantné dôvody, na ktorých svoje rozhodnutie založil. Dostatočnosť a relevantnosť týchto dôvodov sa musí týkať tak skutkovej, ako aj právnej otázky rozhodnutia; avšak len tej, ktorá je pre rozhodnutie vo veci rozhodujúca, nevyhnutná. Z hľadiska zákonnej požiadavky na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia,

na zachovanie práva strany sporu na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia, na každý argument strany sporu nie je súd povinný dať podrobnú odpoveď. Súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranou sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov uvádzaných stranou sporu, čo sa nepochybne, ako je uvedené vyššie, v prejednávanej veci stalo [porovnaj napr. m.m. rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva zo dňa 25.9.2012 vo veci Vojtěchová proti Slovenskej republike (sťažnosť č. 59102/08), nález Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 14.9.2011, č.k. I. ÚS 361/2010-34, rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 17.6.2009, sp.zn. 5 M Cdo 8/2008].

9. Odvolateľ netvrdil ďalšie dôvody nesprávneho procesného postupu súdu prvej inštancie, pre ktorý by mu súd znemožnil, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Hoci žalobca odvolanie založil aj na tom, že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie, túto vadu presne a nezameniteľne neoznačil.

10. Nie sú dôvodné ani odvolateľom posledne menované odvolacie dôvody, a síce že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

10.1. Súd prvej inštancie rozhodol v súlade s už ustálenou rozhodovacou praxou súdov v skutkovo a právne obdobných veciach, v ktorých bol iný len žalobca (napr. rozsudky Okresného súdu Bratislava I. vo veciach vedených pod sp.zn. 4 C 1/2014, sp.zn. 19 C 1/2014; rozsudky Krajského súdu v Bratislave vo veciach vedených pod sp.zn. 9 Co 105/2021, sp.zn. 9 Co 327/2015; uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 13.3.2019, sp.zn. 7 Cdo 104/2018; uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 2.10.2019, sp.zn. II. ÚS 269/2019), a teda v súlade s čl. 2 ods. 1, ods. 2 C.s.p. Odvolateľ ani len netvrdil, nieto preukázal, také rozhodujúce právne skutočnosti, ktoré by odôvodnili nemožnosť aplikovať doteraz ustálenú rozhodovaciu prax súdov v skutkovo a právne obdobných veciach; tieto nevyplývajú ani z obsahu spisu.

10.2. V zhode so súdom prvej inštancie, žalovaných, aj odvolací súd dôvodí, že žalobca porovnával neporovnateľné. Výsluhový dôchodok (vznik, zmena, nároky, spôsob výpočtu) v rozhodnom období upravoval a naďalej upravuje zákon č. 328/2002 Z.z. o sociálnom zabezpečení policajtov a vojakov, starobné dôchodky (ich vznik, zmena, nároky, spôsob výpočtu) v rozhodnom období upravoval a naďalej upravuje zákon č. 461/2003 Z.z. o sociálnom poistení. Oba zákony ovláda rozdielny skutkový a právny režim. Ich porovnávanie, ako to nesprávne vykonal žalobca, potom nemôže založiť ani diskrimináciu výsluhových dôchodcov v porovnaní so starobnými dôchodcami a naopak.

10.3. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery, aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis, alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval, alebo ak z správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. V posudzovanej veci s odvolaním sa na obsah už uvedeného odôvodnenia odvolací súd považuje skutkové zistenia súdu prvej inštancie za úplné a ich právne posúdenie súdom prvej inštancie za správne.

10.4. Zhrnúc všetko vyššie uvedené žalobca nepreukázal, ani len netvrdil, také skutkové a právne dôvody, ktoré by privodili pre neho priaznivé rozhodnutie v konaní pred súdom prvej inštancie a aj v odvolacom konaní.

11. Vecne a právne správny je rozsudok súdu prvej inštancie aj vo výroku III., ktorým súd prvej inštancie zamietol návrh žalobcu na prerušenie konania a predloženie prejudiciálnej otázky Súdnemu dvoru Európskej únie.

11.1. Podľa čl. 267 Zmluvy o fungovaní Európskej únie Súdny dvor Európskej únie má právomoc vydať predbežný nález o otázkach, ktoré sa týkajú: a/ výkladu zmlúv, b/ platnosti a výkladu aktov inštitúcií, orgánov alebo úradov alebo agentúr Únie. Konanie o predbežnej otázke podľa čl. 267 Zmluvy o fungovaní Európskej únie má povahu osobitného nesporného a medzitymneho konania, v ktorom Súdny dvor Európskej únie má právomoc vydať rozhodnutie o výklade zakladajúcich zmlúv Únie, o platnosti a výklade aktov inštitúcií, orgánov, úradov alebo agentúr Európskej únie, výklade štatútov orgánov zriadených aktom Rady ES. Konanie o predbežnej otázke pred Súdnym dvorom je inštitútom pôsobiacim v záujme integrácie a zachovania jednoty európskeho práva, pretože v tomto konaní Súdny dvor Európskej únie vydáva rozhodnutia o určitých čiastkových

otázkach výkladu a platnosti komunitárneho práva, ktoré je potrebné pre rozhodnutie vnútroštátneho súdu vo veci samej. Povinnosť vnútroštátneho súdneho orgánu požiadať Súdny dvor Európskej únie o vydanie rozhodnutia o predbežnej otázke je zakotvená v druhej vete čl. 267 Zmluvy o fungovaní Európskej únie. Túto povinnosť požiadať o vydanie rozhodnutia o predbežnej otázke nemožno však vykladať absolútne, t. j. že vnútroštátny orgán má vždy a za akýchkoľvek okolností povinnosť požiadať o vydanie rozhodnutia o predbežnej otázke. Zo žiadneho ustanovenia Civilného sporového poriadku (ale ani predtým Občianskeho súdneho poriadku) totiž nevyplýva, že všeobecný súd môže prerušiť konanie a predložiť Súdnu dvoru návrh na rozhodnutie o prejudiciálnej otázke o výklade právneho aktu Európskej únie len na návrh účastníka konania, avšak predpokladom takéhoto procesného postupu nie je len samotná skutočnosť, že sa v konkrétnej veci aplikuje ustanovenie zákona platného v Slovenskej republike, do ktorého bol prenesený obsah únieových právnych noriem. Predpokladom povinnosti začať konanie o predbežnej otázke týkajúcej sa výkladu komunitárneho práva je v zmysle ustálenej judikatúry Súdneho dvora európskej únie predovšetkým skutočnosť, či otázka komunitárneho práva je pre riešenie daného prípadu relevantná a či sa konkrétny komunitárny právny predpis, ktorého výklad sa žiada, vzťahuje na prejednávajúcu právnu vec. Teda zmyslom riešenia predbežnej otázky nie je rozhodnúť konkrétny spor, ktorý je vo výlučnej kompetencii súdu členskej krajiny, ale zabezpečiť jednotný výklad komunitárneho práva.

11.2. Najvyšší súd Slovenskej republiky v uznesení zo dňa 26.7.2012, sp.zn. 3 Cdo 108/2012 (R 61/2013), rozhodol, že ak súd v priebehu konania nedospeje k záveru o potrebe výkladu komunitárneho práva, a konanie z toho dôvodu v zmysle ustanovenia § 109 ods. 1 písm. c/ O.s.p. nepreruší, prejednanie a rozhodnutie veci sudcom vnútroštátneho súdu nezakladá procesnú vadu konania v zmysle ustanovenia § 237 písm. f/ ani g/ O.s.p. Dané je dôvodné aplikovať aj za účinnosti Civilného sporového poriadku.

11.3. Hoci súd prvej inštancie zamietnutie návrhu žalobcu na prerušenie konania a predloženia prejudiciálnej otázky Súdnu dvoru Európskej únie odôvodnil stručne (nedôvodnosťou žaloby, hospodárnosťou konania, išlo len o aplikáciu a interpretáciu vnútroštátnych predpisov) neznamená to vecnú a právnu nesprávnosť rozhodnutia. Súdny dvor Európskej únie má právomoc vydať predbežný nález o otázkach, ktoré sa týkajú výkladu zmlúv, platnosti a výkladu aktov inštitúcií, orgánov, úradov alebo agentúr Únie. V predmetnej právnej veci nie je relevantná otázka komunitárneho práva.

12. Odvolací súd nepreskúmaval vecnú a právnu správnosť rozsudku súdu prvej inštancie vo výroku o trovách konania (súvisiaci; § 367 ods. 2 veta druhá C.s.p.), keďže žalovaní odvolanie nepodali (čl. 16 ods. 3 C.s.p.).

13. Záverom odvolací súd ešte poznamenáva, že rozhodol bez nariadenia pojednávania dôvodiac ustanovením § 378 ods. I, § 219 ods. I, ods. 3, § 385 ods. I C.s.p., a už vyššie uvedenými dôvodmi. S dôrazom na to, že nedopíňal dokazovanie, a preto prípadne ďalšie tvrdenia prednesené stranami sporu na pojednávaní na odvolacom súde už nemohli mať vplyv na iné rozhodnutie odvolacieho súdu. Postačovalo preto preskúmanie veci na základe spisovej dokumentácie; strany sporu, predovšetkým odvolateľa, ani nevzniesli žiadny presvedčivý dôkaz potvrdzujúci, že iba ústna časť pojednávania nasledujúca po výmene písomných stanovísk by mohla zaručiť spravodlivé konanie (porovnaj napr. rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva zo dňa 25.4.2002, č. 64336/01, vo veci Lino Carlos VARELA ASSALINO proti Portugalsku; porovnaj tiež rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky napr. vo veci vedenej pod sp.zn. 5 Cdo 218/2009, 3 Cdo 51/2011, 3 Cdo 186/2012, 7 Cdo 56/2011).

14. O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa ustanovenia § 396 ods. I, § 255 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 C.s.p. vo vzťahu k žalovaným v I., II. rade, keď konanie vo vzťahu k žalovanému v III. rade zostalo právoplatne skončené. Žalovaní v I., II. rade, ktorí mali aj v odvolacom konaní plný úspech, sú nositeľmi nároku na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. Odvolací súd im ale tento nepriznáva, keďže nárok na náhradu trov odvolacieho konania priznať nežiadali.

15. Odvolací súd prijal rozhodnutie jednohlasne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1.5.2011; § 393 ods. 2 C.s.p.).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

(1) Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

(2) Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 C.s.p.).

(1) Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

(2) Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

(1) Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

(2) Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

(1) Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

(2) Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a

ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 C.s.p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 C.s.p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 C.s.p.).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 C.s.p.).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C.s.p.).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 C.s.p.).